

Beseda o genezi Besede

Posted by Gobezdalo on February 14, 2002, 7:38:42
217.72.68.158

Forum Polemos? Vstopim in srečam glasbo, ki godi mojemu drobovju: "Na začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog." Pogledam teme, uveržene v tem kotičku: dolgčas. Berem besede, namenjene diskutantom: dolgčas. - Sklenem: kako lepo, tukaj moram sodelovati; tukajšnji diskutanti so, kaže, dojemljivi za najsvetejše, dolgčas. Toda dasi so dojemljivi zanj, se mu, kaže, nočejo docela posvetiti in spregovoriti o njegovi resnici. - Ta duhamorni podvig so, zahvaljujem v velikih količinah, pridržali zame.

Da, moji ljubi oznanjevalci dolgčasa, na začetku časov je bila, vemo, Beseda, čas gole vseenosti. Časenje se še ni bilo godilo pod okriljem kakšnega časa; izpolnjevalo je vse prostore, vse prostorčke, vse podprostorčke, vsevdilj razprostrto. To časovno prostiranje je, o Bog, segalo povsod v dolžino, po dolgem in počez. Da, moji ljubi, takšna je bila Beseda, dolgčasna, vnemarna in plosko dimenzionalna, v dolžino segajoča. Beseda, ta dinamit dolgčasa, še ni tekla, onihmal je le zehala. - Če bi hoteli spregovoriti o njeni tedajšnji sintaksi ali o tem, kaj se je bilo godilo v njej, bi morali reči: "nič dogodnega". Toda tega nočemo; misliti hočemo drugače, antropomorfneje: spočetka je bila Beseda, ki se je bila znašla v bivanjski dilemi: biti in ostati dolgčas, resnica vseenosti, ali pa postati čas in dolžina, razvezana v prezenco, resnico vsega bivajočega. Beseda, to dolgo počez časa brez volje, se je bila prekopicnila čez samosebje: s potezo, cirkusantom, oznanjevalcem in pridigarjem nedoumljivo, nepojmljivo, nepredstavljivo, se je bila razvezala na čas in dolžino, rekoč: "(S)Tečem". - To rekši, se je bila pognala v frfotajoči dir, dir zavezja med časom in dolžino, ki ji minevajo časi. No, ona vase-stečnost, nerazlikovanost med časom in dolžino Besede, se je bila, zdajci, sprevergla v dve povsem razlikovani in čedalje bolj razlikujoči se nadbivajoči: čas in dolžino.

Takšna je "bila" resnica, takšen je "bil" dolgčas: takšna je moja, naša in vaša Beseda.

Amen.

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by [Lucy](#) on February 17, 2002, 15:16:23 , in reply to "[Beseda o genezi Besede](#)"
217.72.66.10

Svaka čast, Gobezdalo, že dolgo nisem brala nekaj tako domiselnega. Kot bi rekel Katanec, kapo dol.

LP

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by Mimobež on February 26, 2002, 22:33:27 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
217.72.72.95

Retorika. TjD pac.

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by Friend on February 18, 2002, 15:15:19 , in reply to "[Beseda o genezi Besede](#)"
193.189.185.69

No ja, dragi Gobezdalo. Hmm, če bi v tvoji glavi prišlo do kakšnega prebliska, bi mogoče dojel, da si po tej "Besedi" tudi sam nastal. Mogoče potem "Resnica" ne bi bila tako dolgočasna. Že dolgo v življenju nisem prebral tako dolgočasnega filozofiranja kot tvoje, zeha se mi že, spi se mi, kakšen dolgčas od Gobezdala.

Zvesta in zanesljiva priča,
Friend, Amen in pika.

Re: Beseda o tem, iz česa sestoji moja Beseda

Posted by Gobezdalo on February 18, 2002, 20:01:55 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
217.72.68.76

- Iz takšne sem snovi kot dolgčas.

EJ STARI KVA SI NINJA EJ

Posted by APNENEC on February 26, 2002, 22:05:13 , in reply to "[Re: Beseda o tem, iz česa sestoji moja Beseda](#)"
212.30.94.66

U IBR

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by [Zakajstvo](#) on February 28, 2002, 13:34:31 , in reply to "[Beseda o genezi Besede](#)"
213.250.23.175

Zakaj se je Beseda odlocila za nekaj in ne raje za Nic?

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by Uho on March 1, 2002, 15:56:00 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
217.72.73.115

Odgovorila je na vprašanje. Rekla je: "Dam." Brez razloga.

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by Usta on March 1, 2002, 17:29:05 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
213.250.11.229

Raje bi slisal, da se je odtujila sami sebi po nujnosti svoje notranje logike.

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by gregudin on March 17, 2002, 14:16:20 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
212.18.37.158

..ker je Bog dal besedo človeku z enim samim razlogom. Namreč nikoli ne bi v resnici doumeli kaj imamo v življenju, če nam ne bi nekdo to povedal. Nekaj pove več kot nič.

Re: Beseda o genezi Besede

Posted by Zakajstvo II on May 7, 2002, 15:39:39 , in reply to "[Beseda o genezi Besede](#)"
193.77.252.133

Schellingova kozmogonija (Vekovi sveta, Preteklost)?

Vekovi sveta

Posted by Zakajstvo II on May 7, 2002, 16:03:52 , in reply to "[Re: Beseda o genezi Besede](#)"
193.77.252.133

Slisi se podobno. Oprosti mi, ce se motim. (Ne namigujem na plagiat, ampak sprasujem te, ce je tvoj odstavek podoben Preteklosti v Vekovih sveta. Upam na razlago. Ce si sploh mislil resno...)

- "Torej bomo sedaj rekli, da je nepogojno, izrekajoce vsakega bistva, vsakega bivajocega in tisto pa, kar je po svoji ravnodusnosti nasproti bivajočemu in biti (ali, kar je isto, nasproti eksistenci) torej kot neprotislovno, ki ga iscemo, je volja, ki nicesar noce." (Izbrani spisi, str. 266)

Predvsem pa, na isti strani:

- "Torej ni, kot so (v skladu z nemirnim bistvom casa) tako pogosto mislili, prvo neko dejanje, neka nepogojna dejavnost ali delovanje: kajti sploh prvo je lahko le tisto, kar je spet lahko sploh zadnje. Samo negibna, bozanska, bolj pravilno bi celo lahko rekli NADBOZANSKA RAVNODUSNOST je sploh prvo, zacetek, ki je obenem tudi konec." (Velike zacetnice so moj poudarek.)

Zanima me, v kolikor se je in se o stvari govori resno, predvsem nadaljna Gobezdalova razlaga, obrazložitev tako tega, kar je mislil kot tudi, ce bo blagovolil, povezave med tem in Vekovi sveta.

Zanima me tudi, ce je kdo bral tekst. Mukotržno se prebijam skoz strani tega nadvse teškega teksta (s strahom, da ne bom ali celo da ze nisem nicesar razumel) in bi me veselilo, ce je se kdo, ki je v to pokukal (za pomoc ali diskusijo).

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Uvod.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 15:51:28 , in reply to "[Vekovi sveta](#)" **217.72.73.32**

Prav, vprašanje je sprejemljivo: dasi tisto, čemur pravimo dolgčas, ne sodi pod okrilje Schellingovih Vekov in sploh nima ničesar opraviti z nečim, kar se hoče bohotiti s sintagmama "volja, ki ničesar noče" in "nadbožanska ravnodušnost", je vendarle dovolj požrešno, da si da` opraviti z nečim, s čimer nima opravka. Da, po neki anonimni nuji - ta nam ne pusti dihati, ne da bi zavohali, od kod prihaja -, se je bilo znašlo - nihče ne ve, kako, niti pišoči -, v obodju Schellingovega diskurza, tega teološkega strašila. Začuda, ta stara ropotarnica je - to si, deniva, dobro zaslutil, navzlic onima navedbama, ki nista dovolj dolgočasni, da bi si zaslužili odobravanje tistega, v česar imenu gobezdam; zapovrh pa se, za nameček, sploh ne tičeta onega, o čemer teče beseda v Besedi o genezi Besede -, sprdnila nekaj dovolj nezaslišanega, da bi jo - iz nje bom, akrobatizirajoč sem ter tja, potegnil nekaj več od tistega, po čemer sprašuješ -, povprašali po odkodstvu njenega sprdka.

Izkupiček tega všečno dišečega sunka zveni takole: (...) "Preteklo vemo, sedanje spoznavamo, prihodnje slutimo. Tisto, kar vemo, pripovedujemo, kar spoznavamo, prikazujemo, kar slutimo, prerokujemo" (Izbrani spisi, SM, str. 241).

Schelling, ta faustovičar, ki se prenareja, češ da se - pokimam z dobrodušnim nasmeškom - diskurzi godijo brez željnostnih ovinkov, ljubi enostavne, neovinkaste formule; toda hotel je, poznamo ga, reči naslednje: Preteklo hočemo prepoznati, sedanje hočemo spoznati, prihodnje pa hočemo poznati. Kar bi radi prepoznali, antecediramo z zgodbo; kar bi radi spoznali, prezentificiramo s simulakrom; kar bi radi poznali, pa anticipiramo s fantazmo. Ta parafraza - tukaj bo imela značaj središčnega obrazca - nam pusti participirati na treh diskurzih, preteklostnem, sedanjostnem in prihodnostnem: v prvem se tisto, v česar imenu gobezdam, napleta, v drugem se simulira, v tretjem pa se razodeva. (- Morfem je tukaj le zato, da bi mi ne bilo treba uvajati kategorije subjekta; zadostuje opozorilo, da je ta vselej impliciran v polju nečesa, kar bom spodaj imenoval TpčG, diskurzivne tehnike; ta je, kolikor napleta, simulira ali razodeva, toliko kot njegov nasledek.) Skratka, od tod dobimo, kaže, tri diskurzivne tehnike, napletanje, simuliranje in razodevanje; in tri diskurzivne izkupičke, zgodbo, simulaker in fantazmo. - Pravim: kaže, zakaj tehnikam se, dolgčasu na ljubo, prikrade - denimo, za nameček -, še neka četrta diskurzivna tehnika, izkupičkom pa se, posledično, priključi še nek četrti izkupiček.

No, matricirajmo Schellingove diskurze. Organon diskurza, diskurzivna matrica, opredeljena kot simbolni red, ki določa zasedbo vseh diskurzov, odpira - sledeč tistemu, kar sem dejal zgoraj -, štiri diskurzivna mesta in šest relacij.

a) Diskurzivna mesta:

- prvič, mesto tistega, za kar gre, se pravi, bistvo diskurza, imenujmo ga "TzkG",
- drugič, mesto tistega, prek česar gre, se pravi, tehnika diskurza, "TpčG",
- tretjič, mesto tistega, v kar gre, se pravi, rezultat, izkupiček diskurza, "TvkG",
- in, četrtrič, mesto tistega, kar ne gre, se pravi, resnica, potlačeno diskurza, "TknG".

Še enkrat: mesta, pozicije. - Naj opravim z nečim, kar ni razberljivo za oko brez takta: pozicija ni element, elementarni odnošaj, temveč le prostor njegove umestitve, možnostni pogoj zasedbe. Od tod je treba sklepati, da je tisto, kar se spreminja v diskurzu, le - to šteje - element sam, ne diskurzivno mesto.

b) Diskurzivne relacije:

- prvič, relacija od (TpčG/TvkG) k TzkG, od želečega k zelenemu: želja (po prepoznanju, spoznanju ali poznanju),
- drugič, relacija od (TpčG/TvkG) k TknG, od retroagirajočega k retroagiranemu: retroakcija (antecediranje, prezentificiranje ali anticipiranje),
- tretjič, relacija od TpčG k TvkG, od proizvajajočega k proizvedenemu: proizvajanje,
- četrtrič, relacija od TvkG k TpčG, od prehajajočega k preidenemu: prehajanje,
- petič, relacija od TzkG k TknG, od potlačujočega k potlačenemu: potlačevanje,
- šestič, relacija od TknG k TzkG, od travmatizirajočega k travmatiziranemu: travmatiziranje.

Glede matrifikacije je treba - sedaj se ne bom ubadal s tem, od kod vznikne; naj zadostuje njena "konvencionalna postavitev" -, reči le dvoje. Prvič, diskurzivni izkupiček, TvkG, se beleži pod tistim, česar izkupiček je, se pravi, pod diskurzivno tehniko, TpčG; njuna diskurzivna meja pa je, nadalje, zaznamovana z odprto zaporo, ki omogoča nenehno prehajanje TvkG v polje TpčG. Drugič, glede odnosa med bistvom diskurza, TzkG, in njegovim potlačenim, TknG, velja nasprotno: njuna diskurzivna meja je zaznamovana z potlačevalno zaporo, ki onemogoča njuno neposredno snidenje: TknG, resnica, potlačeno - ono, za razliko od izkupička, vznikne šele indirektno, kot naknadni, retroaktivni učinek razmerja med TzkG in (TpčG/TvkG), in ta naknadnost ni časovne, temveč logične narave -, pa se beleži pod tistim, česar potlačeno je, se pravi, pod bistvom diskurza, TzkG. Kar se, nazadnje, tiče videza, da sta TzkG in TknG prvobitni poziciji, češ da sta, sledeč zdravorazumskim predstavam, vzpostavljeni pred ostalima, je treba reči, da sta, nasprotno, le njun vzvratni učinek; toda to se bo pokazalo šele pozneje.

c) Forma diskurzivne matrice:

$\_ (TzkG) \_ < \_ (\text{želja}) (TpčG)$
 $(TknG) < \_ (\text{retroakcija}) *(TvkG) *$

- Za simbole velja naslednje: "(" in ")" zaklepata mesto, ki ga zavzema element oz. elementarni odnošaj; "_(" in ")_" označujeta potlačevalno zaporo med TzkG, potlačujočim oz. travmatiziranim, in TknG, potlačenim oz. travmatizirajočim; "*(" in ")*" označujeta odprto zaporo med TpčG, proizvajajočim oz. preidenim, in TvkG, proizvedenim oz. prehajajočim; "<_" označuje odnos med enostavnim

in sestavljenim odnošajskim elementom.

Sledeč sestavi in obliki diskurzivne matrice - aplicirajmo jo na parafrazo onega Schellingovega sunka -, se zganejo, vemo, trije diskurzi: tisto ključno vseh pa je - temu bomo priča v spodnjih vrsticah - samodejno ponavljanje njihove diskurzivne matrice.

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Prvi diskurz.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 15:58:50 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Uvod.](#)"
217.72.73.32

1.) Preteklostni diskurz

a) Opomba. Sugestija.

Bodite sprevidni za tisto, v česar imenu napletam lepotije preteklostnega diskurza.

b) Sestava diskurza:

- TzkG: preteklo,
- TpčG: napletanje,
- TvkG: zgodba,
- TknG: resnica (preteklega).

c) Diskurzivne relacije:

- prvič, relacija od odnošaja med napletanjem in zgodbo k preteklemu: želja po prepoznanju (preteklega),
- drugič, relacija od odnošaja med napletanjem in zgodbo k potlačenemu preteklega: antecediranje (preteklega),
- tretjič, relacija od napletanja k zgodbi: proizvodjanje (zgodbe),
- četrtič, relacija od zgodbe k napletanju, prehajanje (zgodbe v napletanje),
- petič, relacija od preteklega k resnici preteklega: potlačevanje (resnice),
- šestič, relacija od resnice preteklega k preteklemu: travmatiziranje (preteklega).

d) Forma diskurza:

(preteklo) <_ (ž. po prep.) (napletanje)
(resnica p.) <_ (antecediranje) *(zgodba)*

e) Monotona opredelitev preteklega, razkropljenega na elementarne odnošaje preteklostnega diskurza.

Preteklo je tisto, česar napletanje rezultira v zgodbi, preslikani čez odprto zaporo, prek katere preide v napletanje in antecedira preteklo in, posledično, omogoča prepoznanje tistega, kar je že napleteno, ter onemogoča prepoznanje tistega, o čemer se napleta, in česar potlačeno sestoji, naknadno, v tistem,

česar zgodba ne zajema in ne sme zajeti.

f) Nemonotona opredelitev preteklega, razkropljenega na elementarne odnošaje preteklostnega diskurza.

Preteklo se napleta. Preteklo je predmet napletanja. Preteklo je predmet želje po prepoznanju, se pravi, predmet napletanja. Se pravi, napletanje je tehnika neke želje. Ta meri na preteklo in se nanj ozira na dva načina: hoče, da bi obstajalo in hoče, da bi bilo napletljivo. Se pravi, zahteva dvoje: naj obstaja in naj bo napletljivo, prepoznavno. Se pravi, obstoj preteklega ne sme biti pod vprašajem, preteklo, TzkG preteklostnega diskurza, pa se ne sme upirati napletanju, prepoznanju. Se pravi, želja je vselej že nastanjena v preteklem: želja je antecedens preteklega. Se pravi, preteklo je vselej že kontaminirano z zahtevo po tem, naj obstaja in naj bo napletljivo: preteklo je tisto antecedirano (napletanja), konsekvens želje. Se pravi, TzkG preteklostnega diskurza ni preteklo, temveč želja po preteklem, napletanje. In ker spodrine preteklo ter tako zavzame njegovo diskurzivno mesto, nekaj preskoči drugam, toda kaj in kam? Zgodba v TpčG. - Nekaj pa, nadalje, odleti stran, toda kaj in kam? Preteklo v Tvkg. - Nekaj pa, nazadnje, pripalzi na plan, toda kaj in kam? Resnica v TknG.

Nanizajmo dogodke, ki spremljajo zasuk želje po preteklem in spodmik preteklega: skratka, nanizajmo retroaktivne dogodke. - Sledeč želji po preteklem, napletanju, preslikanem v TzkG, se zgodba prestavi v TpčG. Zgodba, preslikana v TpčG, se sprevrže v tehniko preteklostnega diskurza, napletanje. Zgodba, tehnika preteklostnega diskurza, napleta preteklo, preslikano v Tvkg, (novo ali naprejšnjo) zgodbo. Zgodba, na mestu napletanja, zgodba kot TpčG preteklostnega diskurza, antecedira preteklo in, posledično, omogoča prepoznanje (nove ali naprejšnje) zgodbe, inscenirane v Tvkg, ter tako onemogoča prepoznanje tistega, o čemer se napleta. O čemer napletanja zgodbe je tisto, česar se ne sme prepoznati: želja po preteklem, samodejnost samonapletanja zgodbe, se pravi, TzkG preteklostnega diskurza. Njegovo potlačeno sestoji v tistem, česar zgodba, inscenirana v Tvkg, ne zajema in ne sme zajeti. To nekaj nesmetja je resnica, spodrinjena v TknG: (pod)preteklo, kakor ga napletajo spodrseljaji v napletanju, se pravi, preteklo travmatizirajoče podpreteklo.

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Prvi diskurz, ekskurz.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 16:04:55 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Prvi diskurz.](#)"
217.72.73.32

g) Ekskurz. Olajšanje diskurza.

Začnimo s primerom in uberimo kakšen preteklostni pojav, npr. pojav "nacionalsocializma". Govorec na kratko, "nacionalsocializem" je - to vedo vsi, ki se radi mudijo pri ekspresnih opredelitvah -, to in ono, npr. nacionalsocializem, "zgodovinsko deplasiran, iz zgodovine izgnan režim, ki je promoviral in udejanjal represivne, totalitarne, antisemitske in evgenistične ideje, popisane v programskem manifestu Mein Kampf". Toda vsebina preteklostnih sodb, historiografskih, ideoloških, aksioloških, moralnih, personalnih, impersonalnih itd., je povsem nebistvena; pri njih šteje le to, da se tisto, na kar merijo, govorec o TzkG preteklostnega diskurza - tisto, kar pripovedovalci - mednje

prištevamo vse, ki spregovorijo o "preteklem" in se tako umestijo v simbolni red preteklostnega diskurza -, hočejo antecedirati z diskurzivno tehniko napletanja -, hipoma sprevrže v zgodbo, ločeno, neodvisno od "TzkG", tistega, o čemer se napleta. Tisto, čemur poslej pravijo preteklo, npr. preteklo "nacionalsocializma", izklicuje neka zgodba: preteklo je zgodba, ki se - vse, o čemer napletam, je sveta resnica -, zgodeva kot zgod(b)ovina. In to je prvi del tistega, kar tvori preteklostni diskurz. - Kar se preslika čez potlačevalno zaporo diskurzivne tehnike napletanja - ta je, spet, (edini) način tolmačenja preteklega -, pa ne zamejuje le tistega, kar hočemo prepoznati, temveč, naknadno, tudi tisto, česar nočemo in kar se zagodzi kot potlačeno preteklega. To nekaj malega objektnega preostanka, izvrženega iz polja preteklega, je preteklo, kakršno je - dasi pripovedovalec tega noče -, "zunaj" napletanja. No, "zunaj" napletanja ni, prenašajmo se, ničesar: vse je - mimogrede rečeno, ta pripovedovalčev očitek naplete košček resnice -, zgodbeno, narativno posredovano. Toda če ni nobenega "zunaj", se napletanje, rezultirajoč v nekem pripovednem izkupičku, zgodbi, preslika čezse, čez svojo lastno potlačevalno zaporo: ono samo zavzame mesto "zunanjega", potlačenega. - Kakorkoli, pripovedni izvržek, ta drekec, izštrli iz tistega, o čemer se napleta: in ker o čemer napletanja ni zgodba - sledeč preteklostnemu diskurzu, naj bi, vemo, napletali le o preteklem ali zgodbi, tretirani kot neko preteklo, ne o zgodbi, kakršna je v polju samega napletanja -, je izvržek, ki izvisi iz polja preteklega, neko drugo "preteklo". To nekaj "preteklega", ki se zagodzi pod zaporo preteklega, o katerem napletamo, je (preteklo travmatizirajoče) podpreteklo, se pravi, vse tisto, kar smo hoteli antecedirati in česar zajetje se nam ni docela posrečilo: vse tisto, kar govori skozi pripovedne lapsuse, spodrsaljaje, ki smo jih - to je povsem nujno, tako zahteva simbolni red diskurza -, zagrešili med napletanjem. Tisto nekaj, kar govori skozi spodrsaljaje - tisto, kar polzi in migeta pod sprevedom označevalne verige napletanja -, tudi samo napleta svojo zgodbo, toda ne kjerkoli, temveč le v polju, ki se umešča pod preteklim, "zunaj" napletanja.

Kdo ugovarja? Vsaj zgodovinar. Prav, prenašajmo se, češ da je napletanje pridržano le za tiste, ki preteklo tolmačijo pod taktirko lastnih interesov in zaigrajmo v vlogi tistega, čigar pristojnost nam pusti govoriti v imenu preteklega, se pravi, zgodovinarja. "Nacionalsocializem je sodobnejši zgodovinski pojav. Zgodovina ga beleži kot skrajno obliko nacionalističnega, rasističnega in totalitarističnega gibanja, ki vlada v Nemčiji med letoma 1919 in 1945. Ime povzame po svojem glavnem promotorju, Nacionalistični nemški delavski partiji, polit.-terrorist. organizaciji, ust. l. 1919 v Munchnu in od l. 1921 vodeni pod okriljem A. Hitlerja. Manifestno bistvo nacionalsocializma je zvedljivo na pet programskih zahtev: prvič, premoč "arijske rase in nordijskega človeka" tako v sferi duhovnega kot v sferi telesnega; drugič, antisemitizem; tretjič, zanikanje osebne svobode v korist "naroda in njegovega vodje"; četrtič, politizacija in militarizacija celotnega družbenega življenja in, petič, vojni zaseg življenjskega prostora za "arijske ljudi". (...)" In tako dalje. - Pravim: itd., zakaj zgodovina(r) lahko, vemo, nadaljuje v nedogled; možnost nedogledja pa ni nebistvena za tisto, kar se - tako je prav - mora pojaviti med napletanjem, narativni spodrsljaj. No, poiščimo spodrsaljaje, pokažimo nanje: videti je, da manjkajo. Toda nekaj se plazi, šušlja, nekaj šepa kot troglodit: kje? Med navednicami. "Arijska rasa", "nordijski človek", "narod in njegov vodja", "arijski ljudje": vse to, rečeno ali zapisano v polju preteklostnega diskurza, je zaznamek nekega zgod(b)ovinskega izvržka, šiv čez tisto, česar zgodovina(r) ne more antecedirati. To nekaj pripovednega odpada - napletanje ga zašije z navednicami, zgodba pa pusti brati le njegovo zašito verzijo; v njej, kajpada, ni prostora za kakšno drugo -, je toliko kot zaznamek minimalne suspenzije preteklostnega diskurza in sočasnega odprtja njegovega podpreteklostnega priveska: vanj se umesti tisto, kar ne tolerira zgod(b)ovinskega zajetja, tisto nekaj travmatskega, ki nas doleti, če odšijemo navednice, zapisane ali izklicane

v preteklostnem diskurzu, najsibo objektivnem ali manj.

Stopivši korak naprej, kaj se pripeti, če se v preteklostnem diskurzu, ki ga, vemo, odpira njegovo TzkG, neko preteklo, znajde - ne katerokoli preteklo, temveč preteklost kot taka, se pravi, preteklost, tretirana kot eno izmed možnih preteklih? Ta pripetljaj bomo označili, rekoč, "mračnjaški orakelj, odet v filozofske kategorije": Vekovi sveta. Kaj nam - prenarejal se bom, češ da sem dojemljiv za neka preteklostna dejstva -, pove dejstvo Schellingovega trikratnega napletanja Vekov; kaj nam pove dejstvo obstoja treh različnih verzij istega dela; in, nazadnje, kaj nam pove dejstvo, da nobena izmed teh ni docela zaključena? "Prikaz, ki je obvladoval filozofijo identitete, se nikakor ni mogel izkopati iz svojega večnega sedanjika in si priskrbeti legitimnega začetka in konca. S pripovedjo preteklosti v Vekovih postane stvar prav obratna: nikakor se ne more odtrgati od svojega začetka, vsi fragmenti znova in znova začenjajo in pripoved se nikakor ne more dokopati do sedanjosti" (Dolar, Schellingova filozofska pot (Schellingovi Izbrani spisi), str. 382). - Nekaj gomazi, nekaj ne gre, toda kaj? TknG preteklostnega diskurza, pripovedovalčevo potlačeno. Prvobitno potlačeno vsakega diskurza je - bodimo dobri in pomagajmo tistim, ki ne morejo brez preproščine -, neko simbolno. - V Schellingovem preteklostnem diskurzu, v Genezi in, tudi sicer, kjerkoli imamo opraviti z Začetkom: Bog brez dejanskosti, prazno simbolno božje Besede, "neskončna preteklost, ki nikoli ni bila sedanja". (...) "Bog, le zakaj si nas zapustil, svoje najzvestejše?"

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Drugi diskurz.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 16:07:44 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Prvi diskurz, ekskurz.](#)"
217.72.73.32

2.) Sedanjostni diskurz

a) Opomba. Sugestija.

Bodite dojemljivi za tisto, v česar imenu simuliram lepotije sedanjostnega diskurza.

b) Sestava diskurza:

- TzkG: sedanje,
- TpčG: simuliranje,
- TvkG: simulaker,
- TknG: resnica (sedanjega).

c) Diskurzivne relacije:

- prvič, relacija od odnošaja med simuliranjem in simulakrom k sedanjemu: želja po spoznanju (sedanjega),
- drugič, relacija od odnošaja med simuliranjem in simulakrom k potlačenemu sedanjega: prezentificiranje (sedanjega),
- tretjič, relacija od simuliranja k simulakru: proizvajanje (simulakra),
- četrtoč, relacija od simulakra k simuliranju, prehajanje (simulakra v simuliranje),
- petič, relacija od sedanjega k resnici sedanjega: potlačevanje (resnice),
- šestič, relacija od resnice sedanjega k sedanjemu: travmatiziranje

(sedanjega).

d) Forma diskurza.

(sedanje) <_ (ž. po spoznanju) (simuliranje)
(resnica s.) <_(prezenticiranje) *(simulaker)*

e) Monotona opredelitev sedanjega, razkropljenega na elementarne odnošaje sedanjostnega diskurza.

Sedanje je tisto, česar simuliranje rezultira v simulakru, preslikanem čez odprto zaporo, prek katere preide v simuliranje in prezenticira sedanje in, posledično, omogoča spoznanje tistega, kar je že simulirano, ter tako onemogoča spoznanje tistega, o čemer se simulira, in česar potlačeno sestoji, naknadno, v tistem, česar simulaker ne zajema in ne sme zajeti.

f) Nemonotona opredelitev sedanjega, razkropljenega na elementarne odnošaje sedanjostnega diskurza.

Izogrimo se dolgovezju: do nemonotone opredelitve iskanega nas - zavoljo tistega, kar se venomer ponavlja -, privede ustrezna nadomestitev tistih terminov, ki v nemonotoni opredelitvi preteklega, razkropljenega na elementarne odnošaje, zavzemajo mesto variabel, katerih pomen je, vemo, odvisen od simbolnega reda diskurza, ne od t.i. "diskurzivnega referenta". Se pravi: ("preteklo" > "sedanje"), ("želja po prepoznanju" > "želja po spoznanju"), ("prepoznanje" > "spoznanje"), ("antecediranje" > "prezenticiranje"), ("napletanje" > "simuliranje"), ("zgodba" > "simulaker"), ("podpreteklo" > "podsedanje").

g) Ekskurz. Olajšanje diskurza.

Edina razlika med sedanjostnim in preteklostnim/prihodnostnim diskurzom sestoji v tem, da se je prvemu treba ozirati po "dejanskosti", drugi in tretji pa jo lahko puščata vnemar, zakaj prisila "dejanskosti" preteklega in prihodnjega je, iz očitnih razlogov, skorajda neobvezujoča. - Simuliranje je nesvobodno vse dotlej, dokler obstaja nekaj "dejanskega": (korespondenčno) merilo simulakra, se pravi, nekaj, kar simulantu ne pusti prezenticirati simuliranja samega. Sklepanja, ki se godijo v sedanjostnem diskurzu, morajo biti - za razliko od deduktivno-antecedirajočih sklepanj preteklostnega diskurza in induktivno-anticipirajočih prihodnostnega -, vzratno-analogičnega značaja: če simuliramo neko X z lastnostima "x1" in "x2", npr. kakšen biotop, denimo ribnik z lastnostima "dobro preskrbljen s kisikom" in "dobro preskrbljen s hrano", vendar pa nam, sunimo, zamre, bomo primorani sklepati, češ da smo zgradili nesorazmeren simulaker in da je A, kakršnega srečujemo "zunaj" njega, se pravi, v TzkG diskurza, očitno drugačen od simuliranega.

Pustimo nebistveno, ne da` se mi. - Kaj se pripeti, če se v sedanjostnem diskurzu, ki ga, vemo, odpira njegovo TzkG, neko sedanje, znajde - ne katerokoli sedanje, temveč sedanjost kot taka, se pravi, sedanjost, tretirana kot eno izmed možnih sedanjih? Prisila sedanjostnega diskurza, TzkG, ki bremeni tako simuliranje kot simulaker, očitno odpade. - Kaj ostane? Tisto nekaj tehničnega kravala, ki se hoče imenovati virtualna resničnost. Njeno potlačeno je treba - nekaj o tem nam povedo tudi sodobnejši filmi, npr. Kocka, Matrix in, najbolje, Trumanov show -, iskati v "zadnji" sobani Postave, ki deli pravico v Kafkovem Procesu ali, kar je povsem isto, na ravni skopičnega obnemorenja, popolne sleposti, ki doleti ubežnika, rešenega "spon" Platonove Votline. To nekaj simbolnega, resnica, TknG sedanjostnega diskurza, onemogoča razpad označevalne verige in ne pusti, da bi se vzpostavitev prisebnosti raztezala čez neskončni regres spodletelih poprisedljanj in psihotičnega drsenja. Pri Kafku:

Postava, ki se stratificira čez neskončno serijo neprehodnih soban in zaeksistira po tem, da da` ubiti, preden zdvomijo v njen obstoj. Pri Platonu: epikenes tesousias travmatskega sija, ki doleti motrilca ideje Dobrega in se izide z dokončno okvaro njegovega skopičnega organa, deficientno dušo.

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Tretji diskurz.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 16:10:08 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Drugi diskurz.](#)"
217.72.73.32

3.) Prihodnostni diskurz

a) Opomba. Sugestija.

Bodite čuječi za tisto, v česar imenu razodevam lepotije prihodnostnega diskurza.

b) Sestava diskurza.

- TzkG: prihodnje,
- TpčG: razodevanje,
- TvkG: fantazma,
- TknG: resnica (prihodnjega).

c) Diskurzivne relacije:

- prvič, relacija od odnošaja med razodevanjem in fantazmo k sedanjemu: želja po poznanju (prihodnjega),
- drugič, relacija od odnošaja med razodevanjem in fantazmo k potlačenemu prihodnjega: anticipiranje (prihodnjega),
- tretjič, relacija od razodevanja k fantazmi: proizvajanje (fantazme),
- četrtič, relacija od fantazme k razodevanju, prehajanje (fantazme v razodevanje),
- petič, relacija od prihodnjega k resnici prihodnjega: potlačevanje (prihodnjega),
- šestič, relacija od resnice prihodnjega k prihodnjemu: travmatiziranje (prihodnjega).

d) Forma diskurza.

(prihodnje) <_(ž. po poznanju) (razodevanje)
(resnica p.) <_ (anticipiranje) *(fantazma)*

e) Monotona opredelitev prihodnjega, razkropljenega na elementarne odnošaje prihodnostnega diskurza.

Prihodnje je tisto, česar razodevanje rezultira v fantazmi, preslikani čez odprto zaporo, prek katere preide v razodevanje in anticipira prihodnje in, posledično, omogoča poznanje tistega, kar je že razodeto, ter tako onemogoča poznanje tistega, o čemer se razodeva, in česar potlačeno sestoji, naknadno, v tistem, česar fantazma ne zajema in ne sme zajeti.

f) Nemonotona opredelitev prihodnjega, razkropljenega na elementarne odnošaje prihodnostnega diskurza.

Do nemonotone opredelitve iskanega nas - tako kot zgoraj, zavoljo tistega, kar se neizprosno ponavlja -, privede ustrezna nadomestitev tistih terminov, ki v nemonotoni opredelitvi preteklega in sedanjega, razkropljenih na elementarne odnošaje, zavzemajo mesto variabel, katerih pomen je, kot vedno, odvisen od simbolnega reda diskurza. Se pravi: ("preteklo" > "sedanje" > "prihodnje"), ("želja po prepoznanju" > "želja po spoznanju" > "želja po poznanju"), ("prepoznanje" > "spoznanje" > "poznanje"), ("antecediranje" > "prezentificiranje" > "anticipiranje"), ("napletanje" > "simuliranje" > "razodevanje"), ("zgodba" > "simulaker" > "fantazma"), ("podpreteklo" > "podsedanje" > "podprihodnje").

g) Ekskurz. Olajšanje diskurza.

Znova, pustimo nebitveno: nimam strasti. - Kaj se pripeti, če se v prihodnostnem diskurzu, ki ga, vemo, odpira njegovo TzkG, neko prihodnje, znajde - ne katerokoli prihodnje, temveč prihodnost kot taka, se pravi, prihodnost, tretirana kot eno izmed možnih prihodnjih? Tisto nekaj eshatološkega cumpranja, ki se hoče imenovati Prihod nebeškega kraljestva: "Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo z njim. In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Zakaj prejšnji svet je minil." - Kakorkoli, ne navadna, temveč eshatološka fantazma. Njeno potlačeno je treba iskati na ravni metonimije nekega imena: Prihod nebeškega kraljestva in Apokalipsa, ime odrešitve in ime kazni, imenujeta istega gospodarja, neko simbolno brez subjekta, unarni označevalec brez označenca, smrt.

O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Thama.

Posted by Gobezdalo on May 20, 2002, 16:13:23 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Tretji diskurz.](#)"
217.72.73.32

4.) Thama četrtega diskurza

a) Opomba. Samodejnost ponavljanja.

Nekaj se, to je zlahka razberljivo, samodejno ponavlja, teče kot namazano, prava švicarska ura: slutimo, nekaj nediskurzivnega. - Kaj se pripeti, če se časovnostni diskurzi - takšni, kakršni so tukaj, reducirani na svoje enostavne forme -, pripravijo do tega, da zarajajo v nekem diskurzu? Kaj se pripeti, če si iz diskurzov omislimo elemente nekega diskurza?

Od kod teče čas, sledeč našim vsakdanjim občutkom in predstavam, sledeč Schellingu, sledeč vsemu, kar predpostavljajo doslejšnji diskurzi, neka popularna metafizika? "Ni" dvoma, iz prihodnostnega diskurza. - Kam? V preteklostni diskurz. - Prek česa? Sedanjostnega diskurza. - Dobro, sedaj imamo elemente in njihov red: naj stečejo v nekem diskurzu; imenujmo ga časovnostni.

a) Sestava časovnostnega diskurza:

- TzkG: časovni tek (prihodnostni diskurz),
- TpčG: sedanjostni diskurz,
- TvkG: preteklostni diskurz,

- TknG: resnica (časa).

b) Diskurzivne relacije:

- prvič, relacija od odnošaja med sedanjostnim in preteklostnim diskurzom k časovnemu teku: želja (po časovnem teku).
- drugič, relacija od odnošaja med sedanjostnim in preteklostnim diskurzom k resnici časovnega teka: retroagiranje (časovnega teka),
- tretjič, relacija od sedanjostnega k preteklostnemu diskurzu: proizvajanje (preteklostnega diskurza),
- četrtič, relacija od preteklostnega k sedanjostnemu diskurzu: prehajanje (preteklostnega diskurza),
- petič, relacija od časovnega teka k resnici časovnega teka: potlačevanje (resnice časovnega teka),
- šestič, relacija od resnice časovnega teka k časovnemu teku: travmatiziranje (časovnega teka).

c) Forma časovnostnega diskurza.

(časovni tek) <_ (želja) (sedanjostni d.)
(resnica časovnega teka) <_(retroakcija) *(preteklostni d.)*

d) Monotona opredelitev časovnega teka, razkropljenega na elementarne odnošaje časovnostnega diskurza.

Časovni tek je tisto, česar sedanjostni diskurz rezultira v preteklostnem, preslikanem čez odprto zaporo, prek katere preide v sedanjostni diskurz in retroagira časovni tek in, posledično, omogoča željnostno prisvojitvev diskurza o tistem, kar je že poteklo, ter tako onemogoča prisvojitvev diskurza o tistem, o čemer teče, in česar potlačeno sestoji, naknadno, v tistem, česar preteklostni diskurz ne zajema in ne sme zajeti.

e) Nemonotona opredelitev časovnega teka, razkropljenega na elementarne odnošaje.

Čas teče. Čas je predmet sedanjostnega diskurza. Čas je predmet želje, se pravi, sedanjostnega diskurza. Se pravi, diskurz je tehnika neke želje. Ta meri na časovni tek in se nanj ozira na dva načina: hoče, da bi obstajal in hoče, da bi bil sedanjostno diskurziven. Se pravi, zahteva dvoje: naj obstaja in naj bo sedanjostno diskurziven. Se pravi, obstoj časovnega teka ne sme biti pod vprašajem, časovni tek pa se ne sme upirati sedanjostnemu diskurzu. Se pravi, želja je vselej že nastanjena v sprevodu časovnega teka: želja je prius in počelo časovnega teka. Se pravi, časovni tek, prihodnostni diskurz, je vselej že kontaminiran z zahtevo po tem, naj obstaja in naj bo sedanjostno diskurziven: časovni tek je tisto retroagirano preteklostnega diskurza, preslikanega na mesto sedanjostnega: časovni tek je konsekvens želje. Se pravi, TzkG časovnostnega diskurza ni časovni tek, temveč želja po časovnem teku. In ker spodrine časovni tek, prihodnostni diskurz, in zavzame njegovo diskurzivno mesto, se nekaj prestavi drugam: preteklostni diskurz v TpčG. - Nekaj pa, nadalje, odfrči stran: časovni tek v Tvkg. - In nekaj se, nazadnje, priklati na plan: resnica (časovnega teka) v TknG.

Znova nanizajmo dogodke, ki spremljajo zasuk želje po časovnem teku in spodmik časovnega teka, se pravi, retroaktivne dogodke. - Sledeč sedanjostnemu diskurzu, se pravi, želji po časovnem teku, želji, preslikani v TzkG, se preteklostni diskurz prestavi v TpčG. Preteklostni diskurz, preslikan v TpčG, se sprevrže v tehniko časovnostnega diskurza. Preteklostni diskurz, na mestu sedanjostnega, se pravi, na mestu tehnike časovnostnega diskurza, retroagira časovni tek in ga tako preslika v Tvkg, (nov ali naprejšnji)

preteklostni diskurz. Preteklostni diskurz, tehnika časovnostnega, retroagira časovni tek in, posledično, omogoča željnostno prisvojitve (novega ali naprejšnjega) časovnega teka, se pravi, preteklostnega diskurza, tečočega v TvkG, ter tako onemogoča prisvojitve tistega, o čemer teče preteklostni diskurz. O čemer preteklostnega diskurza je tisto, česar se ne sme zapopasti: želja po časovnem teku, se pravi, TzkG časovnostnega diskurza. Njegovo potlačeno sestoji v tistem, česar časovni tek, preteklostni diskurz, tečoč v TvkG, ne zajema in ne sme zajeti. To nekaj nesmetja je resnica, spodrinjena v TknG: časovni tek, prihodnostni diskurz, kakor ga izročajo spodrseljaji preteklostnega diskurza.

f) Ekskurz. Olajšanje diskurza.

Brž, še dva koraka, preden me (nekaj) vpokliče k opustitvi tega diskurza. - V čem sestoji TknG časovnostnega diskurza, njegova resnica, njegovo potlačeno? V čem sestoji resnica časovnega teka, se pravi, prihodnostnega diskurza? Kajpada, nekaj teče, fura v pizdo materno: čas. Toda nekaj ne teče, temveč gomazi: njegova resnica. - Čas je - to čutimo, to vemo -, tisto, kar teče. Čas je tisto, kar teče prek sedanjostnega v preteklostni diskurz. Čas, to stonaurje, pizdi vpričo tistega, kar ne pizdi: to nekaj, nasprotno, zeha kot za stavo. Mar kakšen čas? Ne čas, temveč ves-čas: dolgčas. - Tako je prav, takšen je dolgčas. No, imenujmo jo, resnico časovnostnega diskurza, imenujmo njegovo potlačeno, družno in vzajemno: dolgčas. - Da, tako je prav, takšen je dolgčas.

Nekaj se, vemo, samodejno ponavlja, teče kot namazano, prava švicarska ura: nekaj nediskurzivnega. To nekaj tečočega in tekočega je - ne čas, časovni tek, temveč neka potlačujoča, neizprosno ponavljajoča se matrica. - Imenujmo jo, družno in vzajemno: matrica (dolg)časa. To skrepenelo one` se ne pusti ukrotiti, le kaj nam je storiti? Nič, zarajajmo, takšen je dolgčas.

Da, tako je prav: dolgčas ima neko takšnost, ob kateri obstrmimo in obnemoremo, rekoč, takšen je dolgčas. - Dolgčas je - nič, o čemer gobeždam, ni gola šala -, ekeininos thauma, takšnostno čudo(vito), potlačena resnica Četrtega, in tudi sicer vsakega časovnostnega diskurza. Dolgčas - (dolg)čas, kakršen je sam na sebi, pred postavitvijo v diskurz -, je tisto simbolno diskurza, samodejno in neizprosno ponavljanje matrice, ki teče čez vse časovnostne diskurze, tako partikularne, najsibo preteklostne, sedanjostne ali prihodnostne, kot globalne. - In drži, od tod prihaja tudi odgovor na vprašanje odkodstva onega Schellingovega posrečenega sunka: hvaljen Dolgčas.

Dovolj. - Kar se tiče razlage tistega, kar sem bil mislil, govoreč o genezi Besede, in dasi, resda, teče skozi nekatere tukajšnje drobce, ki napotujejo na problem simbolnega, pa ne sodi med semkajšnje vratolomne in neduhamorne vrstice. - Prerazumevanje dolgčasa - razumevanje, kakršno se vzpostavi na ravni Besede, ki sestoji iz dolgčasa -, obnemore za besedo. Kakorkoli, ta hip je - komu mar T(z)knG -, bistveno le to, da se izmuznem meduzičnemu srečanju Srečkove glave, temu ubijalskemu orodju in športnemu monumentu, s katerim je njen nosilec, naš Kata, zabijal gole za Sampdoria.

P.S.: To je moj zadnji forumski prispevek: moj poslednji molk - ta bo v službi tistega, v česar imenu gobeždam -, hoče biti molk nekega diskurza.

Re: O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Thama.

Posted by Vinko on May 22, 2002, 21:04:10 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Thama.](#)"
213.250.13.225

"- tretjič, relacija od sedanjostnega k preteklostnemu diskurzu: proizvodjanje (preteklostnega diskurza),"

Se ne strinjam!!

Re: O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Thama.

Posted by istok on May 23, 2002, 2:47:28 , in reply to "[O tem, kakšen je dolgčas v Schellingovem diskurzu. Thama.](#)"
217.72.73.59

Jnu misleš d' bo seks'la s'z tabu kr sj n'pisou tak ghrwozno pametn tekst? Bo, nje d'? M'rička ku s' bab' n'jwn'... Sej bwlš d' sm tiho, d' n' povjm kej previč. 😊